

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudkyň Mgr. Kláry Hrobské a JUDr. Ireny Sekavové v právní věci

žalobce: **Mgr. P. S. Ph.D.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Šilhou
sídlem Krajánkova 1395/14, 141 00 Praha 4

proti
žalovanému: **R. P.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Klímou
sídlem tř. V. Klementa 203/9, 293 01 Mladá Boleslav

za účasti vedlejší účastnice na straně žalovaného: **Allianz pojišťovna, a.s.**, IČO: 47115971
sídlem Ke Štvanici 656/3, 186 00 Praha 8

o náhradu škody ve výši 116 200 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce, žalovaného a vedlejšího účastníka na straně žalovaného proti usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 21. 2. 2022, č. j. 18 C 78/2016-476

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 106 102 Kč a lhůta k plnění se stanoví v délce 40 dnů; jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že se lhůta k plnění stanoví v délce 40 dnů; jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 21. 2. 2022, č. j. 18 C 78/2016-476, rozhodl Okresní soud Praha – západ (dále jen „soud prvního stupně“) výrokem I., že žalovaný a vedlejší účastnice jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 186 349,40 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalovaný a vedlejší účastnice jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit České republice – Okresnímu soudu Praha – západ na náhradě nákladů řízení částku 46 786 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
2. Proti tomuto usnesení podal včasné odvolání žalovaný. Namítal, že soud prvního stupně vydal napadené usnesení, aniž by účastníky vyzval k vyjádření k otázce náhrady nákladů řízení, když naposledy se k této otázce žalovaný vyjadřoval ve svém podání ze dne 5. 12. 2019, resp. 5. 3. 2020. Soud prvního stupně pak suploval za žalobce sumarizaci nákladů řízení v částce 186 349,40 Kč. Pochybil v tom, že za účastníka řízení kompletoval podklady, z nichž dovedl nárok žalobce na přiznání nákladů řízení právě v této částce. Výrok I. usnesení je tak produktem nepřipustné aktivity soudu. Je pak amorální, aby v právním státě žalovaný, jehož úspěšnost v řízení převýšila 50 %, byl zatížen povinností uhradit veškeré náklady řízení, které měly žalobci vzniknout. Žalobce požadoval zaplacení částky 116 200 Kč a byla mu přiznána částka 44 000 Kč. Je tak třeba uplatnit zásadu úspěchu ve věci. Poukazování na určité okolnosti případu nemohou

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

vyločit použití § 142 odst. 1 o. s. ř. I sám soud prvního stupně uvedl při odůvodnění použití § 142 odst. 3 o. s. ř., že u žalobce nešlo o neúspěch v poměrně nepatrné části, nýbrž o neúspěch ve významné části (72 200 Kč oproti 44 000 Kč). Žalobce přitom promarnil příležitost včasné soudu navrhnout důkaz znaleckým posudkem. Výraz „na úvaze soudu“ není v projednávané věci obhajitelný, neboť žalobce (profesí advokát), zastoupený advokátem, se mohl při větší předvídatavosti dožadovat vypracování znaleckého posudku už před vyhlášením rozsudku soudu prvního stupně dne 25. 8. 2016 (č. l. 85). Napadené usnesení je navíc nepřezkoumatelné a neurčité. Navíc preferuje zájmy žalobce a nepřihlíží k zájmům žalovaného. Ten byl zavázán k plnění něčeho, co byl sotva schopen ovlivnit. Dle usnesení soudu prvního stupně by měl žalovaný plnit 233 135,40 Kč. K tomuto plnění mu byla stanovena drakonicky krátká lhůta k plnění, konkrétně v délce tří dnů. Pokud je pak „mezera v zákoně“ a do zákona nebyl implementován princip limitování náhrady nákladů řízení stanovených účastníkovi řízení, který má v řízení úspěch, je třeba hledat v každé konkrétní věci řešení pro občana co nepříznivější a nejprívětivější, a ne co nejtvrdší (viz nálezy Ústavního soudu ČR – dále jen „ÚS ČR“ ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. I. ÚS 825/20). Situaci, do které se dostal bez své viny žalovaný, lze podřadit pod případ, kdy se soud musí ze závažných důvodů odchýlit od znění zákonného ustanovení, jak má na mysli nálezy ÚS ČR ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96. Ohledně výroku II. uplatňuje žalovaný stejnou argumentaci jako v případě výroku I. napadeného usnesení. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil napadené usnesení soudu prvního stupně tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 35 029,20 Kč a dále náhradu nákladů odvolacího řízení.

3. Dále se proti tomuto usnesení včasné odvolala i vedlejší účastnice na straně žalovaného. Uvedla, že žalobce byl se svou žalobou úspěšný z 1/3 (116 200 Kč x 44 000 Kč). Soud by při svém rozhodování o náhradě nákladů řízení neměl pominout poměr uplatněné a soudem přiznané výše nároku, i s ohledem na to, že žalobce svůj nárok prokazoval zcela irrelevantními tvrzeními a listinami, prodlužoval soudní řízení mj. svými procesními úkony, čímž spor ekonomicky zatížil. Obecně platí, že pokud úspěch účastníka není úplný, pak se náhrada nákladů zcela spravedlivě poměrně rozdělí nebo se nepřizná nikomu. Vedlejší účastnice zdůraznila, že podle § 142 odst. 3 o. s. ř. soud může přiznat účastníkovi plnou náhradu nákladů řízení za podmínek zde uvedených. Jestliže pak soud prvního stupně v odst. 12. odůvodnění napadeného usnesení uvádí, že „žalobce byl co do základu nároku zcela úspěšný“, považuje toto vedlejší účastnice za zavádějící, neboť již od prvopočátku byla základem sporu právě ona výše plnění. Poukázala na komentář k ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., resp. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS ČR“) sp. zn. 25 Cdo 3974/2015, podle kterého se tarifní hodnota pro stanovení výše nákladů řízení stanoví z přisouzené částky, nikoliv z částky žalované. Soud prvního stupně v tomto směru odkazuje na již překonanou judikaturu ÚS ČR z roku 2010. Rovněž poukázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 3. 2. 2022, č. j. 23 C 76/2018-158, v němž byla na základě znaleckých posudků hodnocena obvyklá cena vozidla. Úspěch žalobce byl 13 %, úspěch žalované 87 %. Rozhodnuto bylo dle § 150 o. s. ř., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rovněž namítala, že před rozhodnutím soudu prvního stupně o nákladech řízení měla být účastníkům dána možnost k vyjádření, aby tak nemuseli činit až nyní. Na celou problematiku není možné nahlížet ani optikou toho, že za žalovaným „stojí“ pojišťovna. Nebylo by tedy spravedlivé ani etické požadovat po žalovaném, event. po vedlejší účastnici, plnou náhradu nákladů řízení, měli-li úspěch ve věci poměrně větší než žalobce, případně nelze tuto náhradu nákladů stanovit z částky žalované, ale naopak z částky přisouzené. Vedlejší účastnice navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně zrušil.
4. Proti výroku I. tohoto usnesení podal včasné odvolání rovněž žalobce. V něm uvedl, že mu za některé úkony právní služby, uplatněné žalobcem v podání ze dne 3. 2. 2022, nebyla přiznána odměna, nebo mu byla přiznána v nižší, než v jím uplatněné výši, a to v rozporu s vyhláškou

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „AT“. Konkrétně se jedná o úkony:

- 1) výzva k plnění ze dne 30. 9. 2015
- 2) vyjádření ze dne 6. 9. 2018
- 3) odvolání ze dne 8. 10. 2018
- 4) doplnění vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 27. 9. 2019
- 5) písemná závěrečná řeč ze dne 3. 12. 2019

ad 1) Jde o výzvu obsahující základní skutkový a právní rozbor předcházející návrhu ve věci samé. Je tedy zapotřebí postupovat dle § 11 odst. 1 písm. d) AT a přiznat celou, nikoliv jen polovinu odměny, jak učinil soud prvního stupně.

ad 2) Zde chybí zcela jakékoliv odůvodnění. Úkon se svou povahou a účelem blíží návrhu na zajištění důkazu podle § 11 odst. 2 písm. a) AT. Dle § 11 odst. 3 AT má tak žalobce právo na odměnu ve výši 1/2.

ad 3) Soud prvního stupně argumentoval tím, že toto odvolání nepovažuje za účelně vynaložený úkon, neboť v tomto odvolacím řízení nebyl žalobce úspěšný (odst. 16. odůvodnění napadeného usnesení). Tomu však nelze přisvědčit, protože žalobce v řízení úspěšný byl. Byl mu přiznán nárok na náhradu škody, jenž byl předmětem řízení. Konečně i v této dílčí fázi řízení (o přiznání a hrazení znalečného) byl pak žalobce nakonec úspěšný. Ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. k) AT mu tak náleží odměna z tarifní hodnoty, kterou je částka přiznaného znalečného (42 193 Kč), tj. částka 2 820 Kč.

ad 4) V případě tohoto podání a dále podání – předběžné otázky na znalce ze dne 11. 10. 2019, se jedná o zcela odlišná podání, která nelze směřovat. K jejich podání pak vyzval žalobce soud prvního stupně samostatnými výroky svého usnesení s odlišnými lhůtami. Každé z těchto podání je významné i co do svého rozsahu. Žalobci tak náleží za podání ad 4) odměna v plné výši.

ad 5) Žalobce byl k podání písemné závěrečné řeči vyzván soudem prvního stupně dne 7. 11. 2019. Toto podání je úkonem podle § 11 odst. 1 písm. d) AT a žalobci za něj náleží odměna v plné výši.

S připočtením příslušného počtu režijních paušálů a příslušného DPH pak náklady řízení žalobce tvoří celkem částku 212 195 Kč. V reakci na odvolání vedlejší účastnice na straně žalované pak žalobce ještě uvedl, že zejména nerespektuje náleží ÚS ČR ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. III. ÚS 2389/20. Vedlejší účastnice argumentuje nepravomocným rozhodnutím soudu prvního stupně a dále rozhodnutím NS ČR sp. zn. 25 Cdo 3974/2015, které však řešilo zcela jiný případ (žalovaná částka byla v extrémním nepoměru k částce přisouzené, tj. přesahovala ji řádově). Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že uloží žalovanému a vedlejší účastnici na jeho straně, aby zaplatili společně a nerozdílně žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 212 195 Kč.

5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně podle ust. § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), aniž by nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř.), a shledal všechna odvolání částečně důvodnými.
6. Ze spisu soudu prvního stupně má odvolací soud za zjištěné, že se žalobce žalobou, podanou u soudu prvního stupně dne 16. 2. 2016, domáhal po žalovaném náhrady škody ve výši 116 200 Kč s příslušenstvím. Škoda měla žalobci vzniknout na jeho automobilu v důsledku dopravní nehody zaviněné žalovaným. Vedlejší účastník, u kterého byl žalovaný pojištěn, zaplatil žalobci škodu na vozidle ve výši 219 253 Kč (oprava vozidla), a dále uhradil faktury za zapůjčení náhradního vozidla ve výši 38 000 Kč a 5 000 Kč. Neuhradil však částku ve výši 95 000 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

představující snížení tržní (obchodní) hodnoty vozidla žalobce v důsledku dopravní nehody, ani náklady na vypracování znaleckého posudku ve výši 6 200 Kč, a náklady právního zastoupení ve výši 15 000 Kč. Soud prvního stupně nejprve žalobu rozsudkem ze dne 25. 8. 2016, č. j. 29 C 78/2016-85, zamítl s tím, že podle něj nelze k ceně opravy ještě přičíst „rozdíl mezi původní hodnotou vozu a jeho hodnotou po opravě“, neboť by se přihlíželo ke skutečnostem, které se škodní událostí nespojují. Uvedený rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 25 Co 636/2016-128, který dovodil, že nárok žalobce na úhradu „obchodního znehodnocení vozidla není dán, neboť ten s dopravní nehodou způsobenou žalovaným přímo nespojuje“. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, na jehož základě Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 25 Cdo 2782/2017-158, zrušil rozsudek odvolacího soudu a soudu prvního stupně v zamítavém věcném výroku a ve výrociích ohledně náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů mezi shora uvedenými účastníky. Po vrácení věci dovolacím soudem rozhodl soud prvního stupně rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 18 C 78/2016-402, tak, že žalobci přiznal nárok na náhradu škody ve výši 44 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení, a ve zbytku jeho nárok zamítl (výrok I.). Dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 36 582,41 Kč (výrok II.) a vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného náklady řízení ve výši 1 819,50 Kč (výrok III.). Znaleckému ústavu Vysokému učení technickému v Brně – Ústavu soudního inženýrství soud přiznal za účast při dvou soudních jednáních znalečné ve výši 39 110 Kč (výrok IV.), žalobci uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu Praha – západ náhradu nákladů ve výši 46 786 Kč (výrok V.) a žalovanému povinnost k náhradě nákladů České republice – Okresnímu soudu Praha - západ ve výši 28 517 Kč (výrok VI.). O nároku původní žalobkyně b) MUDr. V. S. CSc. již nebylo rozsudkem soudu prvního stupně rozhodováno. Soud prvního stupně s odkazem na výše uvedený rozsudek Nejvyššího soudu uznal základ nároku žalobce na vyrovnání tzv. obchodního znehodnocení vozidla, přiznal ho však v nižší částce, než žalobce požadoval (žalobce vycházel ze znaleckého posudku, zpracovaného znaleckým ústavem Equity Solutions Appraisals s. r. o.), a to na základě revizního znaleckého posudku (zadaného soudem prvního stupně), vypracovaného Vysokým učení technickým v Brně – Ústavem soudního inženýrství, který stanovil obchodní znehodnocení vozidla v důsledku havárie na 6 % z ceny vozidla před poškozením (č. l. 216 soudního spisu), resp. na částku cca 29 000 Kč. Z této částky soud prvního stupně vyšel. Z revizního znaleckého posudku dále dovodil, že žalobcem předložený znalecký posudek „nesplňuje příslušné požadavky kladené na znalecké posudky, jakož i způsob posouzení ocenění snížení hodnoty předmětného automobilu po provedených opravách, je naprosto nedostačující a nerelevantní“ (bod 9 odůvodnění), když „nerozlišuje mezi faktory majícími vliv na cenu vozidla a faktory majícími vliv na změnu vozidla po opravě, poškození, přičemž své závěry opírá o obecný kalkulátor výpočtu škody na vozidle, jehož obecná platnost je zaměřena na konkrétní automobilový trh v USA, a nikoliv na podmínky týkající se území České republiky“. Z těchto důvodů posoudil soud prvního stupně náklady žalobce na vypracování tohoto znaleckého posudku jako neúčelně vynaložené. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když vycházel z toho, že žalovaný i vedlejší účastník na jeho straně mají nárok na náhradu nákladů řízení v rozsahu 24,26 % (rozdíl úspěchu žalovaného 62,13 % a úspěchu žalobce 37,87 %). Podle poměru výsledku řízení uložil soud prvního stupně účastník zaplatit rovněž náhradu nákladů řízení státu. Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 29. 4. 2020, č. j. 25 Co 79/2020 – 433, jeho odvolání proti VI. výroku napadeného rozsudku odmítl (výrok I.), dále rozsudek okresního soudu změnil ve II. výroku tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 35 029,20 Kč, a ve zbytku výrok potvrdil (II. výrok), napadené výroky III. a V. rozsudku okresního soudu potvrdil (výrok III.), a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok IV.). Odmítnutí odvolání žalobce proti VI. výroku rozsudku soudu prvního stupně, jímž byla stanovena povinnost žalovaného k náhradě nákladů řízení státu, odůvodnil odvolací soud tak, že se tento výrok žalobce přímo nedotýká a není způsobilý mu

přivodit újmu, žalobce tedy není aktivně legitimován k podání odvolání. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že při určení náhrady nákladů řízení se mělo postupovat podle zásady úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 a 2 o. s. ř.), výši nákladů řízení přiznaných vedlejšímu účastníkovi pouze mírně snížil (o 1 553,21 Kč), když se neztotožnil s konkrétním postupem výpočtu nákladů řízení provedeného soudem prvního stupně. Žalobce podal následně ústavní stížnost, kterou se domáhal zrušení napadených nákladových výroků shora uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. 11. 2021, č. j. III ÚS 2389/20-459, shledal ústavní stížnost důvodnou a zrušil výroky II., III. a IV. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 25 Co 79/2020 – 433, a výroky II., III. a V. rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 12. 12. 2019, č. j. 18 C 78/2016-402. Podle Ústavního soudu nelze v posuzované věci přehlížet, že stěžovateli - žalobci byla rozsudkem soudu prvního stupně (vycházejícího toliko z revizního znaleckého posudku) přiznána náhrada škody v celkové výši 44 000 Kč, když právní základ jeho nároku byl důvodný, avšak na nákladech řízení (žalovanému, státu, i vedlejšímu účastníkovi) měl zaplatit v souhrnu částku 83 634,70 Kč. Jde o částky, které takřka dvojnásobně převyšují přiznané plnění a blíží se částce, kterou žalobce požadoval ve své žalobě jako náhradu škody za obchodní znehodnocení vozidla. Za této situace nelze akceptovat postup soudu prvního stupně, který vůbec nezávažil použití § 142 odst. 3 o. s. ř., popř. využití moderačního oprávnění podle § 150 o. s. ř. Krajský soud v Praze pak toto pochybení nenapravit, resp. založil své rozhodnutí na argumentaci, která je ve zjevném rozporu s kogentními ustanoveními zákona. Lze tak shrnout, že stěžovatel musel v řízení o mimořádném oprávněném prostředku (dovolání) nejprve „ubránit“ samotný základ svého návrhu, v dalším řízení mu pak bylo na základě revizního znaleckého posudku přiznáno částečné plnění ve výši 44 000 Kč, avšak na nákladech řízení mu byla pravomocně uložena povinnost zaplatit celkem 83 634,70 Kč. Důsledkem toho, že se stěžovatel domáhal svého zákonného a existujícího práva na náhradu škody v podobě tzv. obchodního znehodnocení vozidla (byť ve výši neodpovídající závěrům revizního znaleckého posudku) je situace, kdy „skončil“ s reálnou ztrátou takřka 40 000 Kč. V neposlední řadě, domáhal-li se žalobce mimo jiné náhrady nákladů vynaložených na zpracování znaleckého posudku (kterou mu soud prvního stupně nepřiznal), šlo o pouhé příslušenství pohledávky, nikoliv o „další“ pohledávku se samostatným skutkovým základem.

7. Podle § 142 odst. 1 až 3 o. s. ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl (odst. 1). Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo (odst. 2). I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu (odst. 3).
8. Podle § 150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
9. Odvolací soud předně k námitce žalovaného konstatuje, že o náhradě nákladů řízení rozhoduje soud z úřední povinnosti, když (pokud jde o počet úkonů právní služby a doložené hotové výdaje) vychází z obsahu spisu. Soud prvního stupně postupoval správně, a to rovněž s ohledem na závěry zrušovacího rozhodnutí Ústavního soudu (dále jen „ÚS ČR“), citovaného shora, pokud o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. Je evidentní, že žalobce byl, pokud jde o základ nároku, ve věci úspěšný s tím, že výše tohoto nároku musela být stanovena znaleckým posudkem (rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku). I když měl tedy žalobce ve věci úspěch jen částečný, je dle odvolacího soudu namístě přiznat mu právě z těchto důvodů plnou náhradu nákladů řízení. Odvolací soud si je vědom judikatury, která i za těchto okolností připouští použití § 142 odst. 2 o. s. ř., avšak pouze v tom případě, že je dán extrémní

rozdíl mezi požadovanou a přiznanou částkou, což však není tento případ (116 200 Kč x 44 000 Kč).

10. Soud prvního stupně nicméně nesprávně stanovil výši náhrady za úkon právní služby, a počet těchto úkonů. Při stanovení odměny za úkon právní služby je zapotřebí vycházet jako z tarifní hodnoty z přiznané částky 44 000 Kč (srovnej usnesení NS ČR ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3974/2015); odměna za úkon právní služby tak dle § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 5. AT činí 2 860 Kč. Dle obsahu spisu učinil právní zástupce žalobce v řízení celkem 21 úkonů právní služby v plném rozsahu a 2 úkony právní služby v poloviční výši. Jsou jimi: převzetí a příprava právního zastoupení, předžalobní výzva ze dne 14. 1. 2016 dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, sepsání žaloby z 15. 2. 2016, vyjádření z 17. 6. 2016, vyjádření z 21. 8. 2016, odvolání ve věci samé z 6. 10. 2016, dovolání z 26. 4. 2017, vyjádření z 20. 11. 2018, vyjádření z 11. 10. 2019, odvolání z 27. 1. 2020, závěrečný návrh z 3. 12. 2019 k výzvě soudu, odvolání z 8. 10. 2018 proti usnesení o znalečném – zde 1/2 úkonu dle § 11 odst. 2 písm. c) AT, dále účast na jednání soudu prvního stupně dne 21. 7. 2016, 23. 8. 2016, 28. 11. 2017, 12. 9. 2019 – zde 2 úkony, 7. 11. 2019 – zde 3 úkony, 12. 12. 2019, účast na jednání odvolacího soudu dne 18. 1. 2017, účast při vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně dne 25. 8. 2016 – zde 1/2 úkonu dle § 11 odst. 2 písm. f) AT. Odměna právního zástupce žalobkyně tedy činí celkem 62 920 Kč (22 x 2 860 Kč). Spolu s 23 režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT), tj. 6 900 Kč, 21 % DPH z částky 69 820 Kč ve výši 14 662,20 Kč, a zaplaceným soudním poplatkem v celkové výši 21 620 Kč (5 810 + 5 810 + 10 000), pak tvoří celkové náklady řízení žalobce částku 106 102 Kč po zaokrouhlení.
11. Odvolací soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon – jednoduchá výzva k plnění z 30. 9. 2015, když mu již přiznal odměnu za předžalobní výzvu k plnění z 14. 1. 2016 ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT, tedy výzvu k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé, která obsahuje podrobné skutkové vylíčení věci včetně její právní kvalifikace. Za neúčelné pak odvolací soud považuje úkony - vyjádření z 11. 12. 2017, které obsahuje jen velmi stručné doplnění tvrzení ohledně opravy vozu v květnu 2012, dále pak vyjádření z 6. 9. 2018, v němž žalobce pouze soudu sděluje, že navrhuje výslech znalce, jakož i vyjádření z 27. 9. 2019, které není vyjádřením žalobce, resp. jeho právního zástupce, ale je jím pouze zasíláno vyjádření Equity Solutions Appraisals s.r.o. k reviznímu znaleckému posudku. Úkonem právní služby ve smyslu AT v tomto řízení pak není ani podání ústavní stížnosti, když řízení před ÚS ČR je řízením samostatným. Odměnu za tento úkon tak nelze rovněž přiznat.
12. Vzhledem k výši přiznané náhrady nákladů řízení (106 102 Kč spolu s náklady řízení státu ve výši 46 786 Kč – viz dále) považuje odvolací soud třídenní lhůtu, uvedenou v ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. za nepřiměřeně krátkou. Proto stanovil lhůtu k plnění v délce 40 dnů.
13. Z těchto všech důvodů změnil odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. podle § 220 odstavec 1 písm. a) o. s. ř. výrokem I. tohoto usnesení tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 106 102 Kč a lhůta k plnění se stanoví v délce 40 dnů. Jinak usnesení soudu prvního stupně v tomto výroku dle § 219 o. s. ř. potvrdil, když platební místo nákladů řízení stanovil soud prvního stupně správně k rukám právního zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o. s. ř.
14. Pokud jde o výrok II. usnesení soudu prvního stupně ohledně nákladů řízení státu, výše těchto nákladů, které byly na znalečné vynaloženy z rozpočtových prostředků soudu prvního stupně, činí celkem 75 303 Kč (viz usnesení na č. l. 273 a 291 včetně platebního poukazu na č. l. 294, a dále výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně na č. l. 402 včetně platebního poukazu na č. l. 440 spisu). Vedlejší účastník na straně žalovaného zaplatil již na tyto náklady částku 28 517 Kč (č. l. 416), a to na základě již pravomocného výroku VI. rozsudku soudu prvního stupně na č. l. 402 spisu. Náklady státu tak činí 46 786 Kč, jak soud prvního stupně správně v napadeném usnesení uvádí. S odkazem na odůvodnění rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky jsou dle § 148 odst. 1 o. s. ř. tyto náklady povinni zaplatit na účet soudu prvního stupně

společně a nerozdílně žalovaný a vedlejší účastník na jeho straně, jak soud prvního stupně správně rozhodl.

15. Odvolací soud tedy změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku II. podle § 220 odstavec 1 písm. a) o. s. ř. výrokem II. tohoto usnesení tak, že se lhůta k plnění stanoví v délce 40 dnů (viz odůvodnění shora). Jinak usnesení soudu prvního stupně v tomto výroku dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
16. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud výrokem III. podle § 224 odstavec 1 o. s. ř. a § 142 odstavec 2 o. s. ř. Všichni odvolatelé byli se svým odvoláním částečně úspěšní, když přesný procesní úspěch a neúspěch každého z nich nelze stanovit. Proto odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.).

Praha 31. března 2022

JUDr. Renáta Lukešová v. r.
předsedkyně senátu